

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Diatribai De Primis Veteris Frisiae Apostolis, Sive
Dissertationes, quibus eoru[m] anni, actus, res,
personae, loca, tempora in eorundem actis occurrentia,
discutiuntur, illustrantur, erroresque ab ...**

Bosschaerts, Willibrord

Mechliniae, 1650

28. De regressu S. Willibrordi à Radbodo ad Pipinum. Quis citerior Frisia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10958

De regressu S. Willibrordi à Radbodo ad Pipinum.
Quid ceterior Frisia.

Sanctus Willibrordus itaque sub his Principibus cum Sodalibus Ultraiectum ingressus, Radbodi Regi proposito suo negotioque propter quod ad nauigarat expositis, cum frustra apud eum subditosque Idolomania obstitos ageret, Pipinum Herftallum Maiorem domus Franciæ & Austrasiæ petijt, quæsiturus & tentaturus auxilia conuersioni Frisiorum idonea. Narrat id nobis Beda lib. 5. hist. cap. 11. *Qui, inquit, cum illò aduenissent, (erant autem numero duodecim) diuenterunt ad præfatum Principem Pipinum, à quo gratanter sunt suscepti.* Ne dubites gaudiū S. Viro adfuisse spẽque cõficiendi negotij ex adeo hũana Pipini susceptione. Ad auctius verò quãdo Pipinus, *Quia* (pergit Beda) *nuper ceteriorẽ Frisiã expulso inde Radbodo Rege ceperat, illò eos denuo ad predicandũ misit. Ipse quoque imperiali authoritate iuuans, ne quis predicantibus quidquã molestia inferret: eos quoque qui fidem suscipere uellent, multis beneficiis attollens.* Quæ omnia simul sumpta intellige post acceptam licentiam à Roma; Beda enim multos annos sæpe breuiter sine calculo perstringit.

Cæleste illud numen, cœli terræque moderator, mittit quidem electos suos ad gentium conuersionem pluribus supernaturalibus mediis instructos, & potens est alia addere ut nullius hominis ope egeant, attamen quia gratia non est in destructionem naturæ, humana auxilia, media, non vult contemni aut negligi, quæ Principes abundantius possunt depromere, utpote constituti à Deo Ecclesiæ nutritores, propagatores, defensores. Petit ea S. Apostolus, concedit Pipinus, addens edictum mortalium genio accommodatum, qui ex natura sua Principum minis à

malo facilius arcentur, & sperata eorundem beneuolentia ad virtutem facilius promouentur. Nec incassum fuerunt petitio & concessio: nam eo edicto, inquit Beda, factum est vt in breui multi ab idolis ad fidem Christi conuerterentur. Sed hęc anne&endum

D V B I O L V M.

Quidnam intelligatur per citeriorem Frisiam in verbis Bedæ iam citatis?

Nonnulli, inter quos Leydenfis, interpretatur citeriorem Frisiam in Beda (cuius verba profert Leydenfis) Ultraiectum, vel saltē sub illa Ultraiectum comprehendunt. Verior intellectus est per citeriorem Frisiam, non Ultraiectum, sed partem Frisiæ Austrasijs viciniorem veluti Durostadium, Teijsterbandiā & vicinas regiunculas intelligi. Primò. Quia Ultraiectum communi historicorum consensu occupatum est à Pipino an. 2. aut 3. post aduentum nostrorum Apostolorum; citerior vero Frisia apud Bedā ante eorundem accessum: dicit enim Beda, *Nuper citeriorem Frisiam &c.* scilicet antequam Willibrordus cum suis adueniret. 2. Heda aperte distinguit inter citeriorem Frisiam & Ultraiectum apparetque eum Ultraiectum excludere à citeriore Frisia. Quare occupatio Ultraiecti & Frisiæ citerioris: expulsio Radbodi è citeriore Frisia, & expulsio eius ex Ultraiecto, non sunt confundendæ, sed distinguendę. Nam turbatis Franciæ Rebus, Nobilibus de Maioratu inter sese grauissime præliantibus, in odium Christiani nominis Franciæ & Austrasiæ fines non rarò laceſſebant Barbari Frisij, ac Franci eos reprimere, coercere & fugare non semel sunt coacti, nec vnica inuasiōe absoluerunt.

Obten-

Obtenta licentia prædicandi à Pipino, & data missione in citeriorem Frisiam, S. Willibrordus Romam pergīt ad Sergium Pontificem. Sed antequam de eius itione ad Urbem agamus, dicenda prius multa de sociis S. Willibrordi, quot & quinā fuerint: de Pipinis eorumque missiōibus, tam ad huius historiæ quā tractamus cognitionem & intelligentiam, quam aliarum istius temporis perquam necessaria, quorum ignorantia mirum Chaos in historias est aduectum.

DISSERTATIO XXIX.

Quot fuerint socij S. Willibrordi?

Alij S. Willibrordum cum duodecim Socijs aduenientem proponunt, ac si præter illum duodecim alij adfuerint. Ita N. Harpsfeldius, Fasciculus temporum, Trithemius in compendio Regum Francorum. Alij cum undecim, & duodecim sint ipsomet S. Willibrordo adnumerato: quæ supputatio est communis & longè verior. Est Marcellini apud Surium i. Martij, Leydensis, Hedæ, Molani, Miræi, Haræi, Hamconij, Farmerij lib. 3. cap. 6. passimque tenetur, & convincit Beda loquens de missis à Sancto Egberto: *qui cum, inquit, illò (in Frisiam) aduenissent, erant enim numero duodecim, diuerterunt ad Pipinum &c.* significans tam Willibrordum, quam alios collectim sumptos, fuisse numero duodecim, nec Willibrordum à duodenario numero segregat. Existimo illos qui eum cum duodecim in Frisiam nauigantem referunt, duodenario numero ipsum includere licet durior modo loquendi. Sic Harpsfeldius postquam dixisset S. Willibrordum cum duodecim socijs Frisiam perrexisse, undecim tamen solùm præter Willibror-